

Arrest

nr. 219 716 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 172 923 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 augustus 2016, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op het arrest nr. 218 425 van 18 maart 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2015 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze laatste beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 13 oktober 2015 bij arrest nr. 154 343 werd verworpen.

Op 30 april 2015 werd verzoeker gerepatrieerd.

Op 19 januari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als vader van zijn Belgisch kind A.T.A., waarop hij een bijlage 19ter en attest van immatriculatie ontving.

Op 27 juni 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot niet-inoverwegingname gelet op het inreisverbod van acht jaar, die op 2 augustus 2016 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad, die op 18 maart 2019 bij arrest nr. 218 424 deze beslissing vernietigde.

Op 2 augustus 2016 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 12 januari 2017 werd het beroep van verzoeker tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 180 700 terug verwezen naar de algemene rol in afwachting van een antwoord van het Hof van Justitie over gestelde prejudiciële vragen.

Bij arrest nr. 218 425 van 18 maart 2019 heropende de Raad de debatten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel toegekend van de kosteloze rechtspleging, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. Hij stelt dat de gemachtigde in geval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, quod non, en dat hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Volgens verweerder voorziet geen enkele wettelijke bepaling erin dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen. Verweerder citeert ook uit nationale rechtspraak van de Raad en de Raad van State die dateert van voor het arrest van 8 mei 2018 in de zaak K.A. e.a. tegen België (C-82/16).

De Raad kan de exceptie niet volgen en wijst op hetgeen sinds de door verweerder aangehaalde rechtspraak van de Raad en van de Raad van State door het Hof van Justitie (hierna: het Hof of HvJ) werd verduidelijkt in het arrest van 8 mei 2018 in de zaak K.A. e.a. tegen België (C-82/16). In dit arrest heeft het Hof verklaard dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

In casu diende verzoeker op 19 januari 2016 een aanvraag in om gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind A.T.A., waarop hij een bijlage 19ter en attest van immatriculatie ontving. Deze werden door de gemachtigde als onbestaande beschouwd in de beslissing van 27 juni 2016, die echter door de Raad werd vernietigd op 18 maart 2019 bij arrest nr. 218 424. Verzoeker heeft op dit moment dan ook

opnieuw een aanvraag gezinshereniging die hangende is en waarover de gemachtigde een standpunt dient in te nemen alvorens de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoe dan ook moet bij de afgifte van een bevel steeds rekening gehouden worden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en met eventuele meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals blijkt uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert de schending aan van verschillende hogere rechtsnormen, de gemachtigde kan niet vooruitlopen op dit onderzoek ten gronde. Bovendien kan men niet aannemen dat bij een eventuele vernietiging van het huidige bevel per definitie de gemachtigde weer een bevel zal moeten afgeven omwille van het inreisverbod. De gemachtigde zal indien hij een nieuw bevel wenst af te geven, op het ogenblik van die beslissing moeten rekening houden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ter zitting gevraagd of hij aan deze exceptie vasthoudt, stelt verweerder zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Verzoeker heeft wel degelijk belang bij het huidige beroep.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Over het gevolg van het arrest nr. 218 424 van 18 maart 2019

De Raad benadrukt wat reeds in het feitenrelaas werd uiteengezet, namelijk dat verzoeker op 19 januari 2016 een aanvraag indiende om gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind A.T.A., waarop hij een bijlage 19ter en attest van immatriculatie ontving. Deze werden door de gemachtigde als onbestaande beschouwd in de beslissing die op 2 augustus 2016 werd ter kennis gebracht, die echter door de Raad werd vernietigd op 18 maart 2019 bij arrest nr. 218 424.

Het gegeven dat deze beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in overweging werd genomen dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 2 augustus 2016 werd ter kennis gebracht niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder is verplicht een nieuwe beoordeling te maken van de opengevallen aanvraag waarna desgevallend een verblijfsrecht kan worden toegekend. In casu kon de gemachtigde immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging al dan niet kan worden ingewilligd (naar analogie RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993 in fine, zie ook RvV drie rechters 17 december 2018, nr. 214 142).

Ter zitting legt de Raad dit voor aan de partijen.

In eerste instantie voert verweerder ter zitting aan dat door de vernietiging van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om gezinshereniging verzoeker weliswaar een hangende aanvraag heeft, doch het bevel dat hiermee gepaard gaat enkel on hold zou zijn. Hij verwijst hierbij naar de situatie waarbij eerst een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en vervolgens een verzoeker een attest van immatriculatie verkrijgt omwille van een nieuwe aanvraag gezinshereniging, waardoor het bevel louter wordt geschorst. De raadsvrouw van verzoeker repliceert evenwel dat de huidige situatie verschillend is nu verzoeker eerst een aanvraag om gezinshereniging indiende, die door de gemachtigde op onwettige wijze niet in overweging werd genomen en de gemachtigde daaraan ook het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekoppeld. Ze stelt dat het absurd zou zijn het thans bestreden bevel, dat duidelijk samenhangt met deze weigering van inoverwegingname van de gezinsherenigingsaanvraag, niet uit het rechtsverkeer te verwijderen en toch als “on hold” te beschouwen. Na dit betoog gedraagt verweerder zich naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst erop dat thans, zoals de raadsvrouw van verzoeker stelt, niet de situatie voorligt waarop verweerder in eerste instantie lijkt te doelen, met name de situatie zoals voorzien in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, waarbij een nieuwe aanvraag op grond waarvan men een tijdelijk verblijfsrecht verkrijgt, enkel tot gevolg heeft dat een eerder bevel wordt geschorst. Thans ligt de situatie voor waarbij verzoeker een aanvraag om gezinshereniging indiende en vervolgens tegelijkertijd een weigering tot inoverwegingname van deze aanvraag en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden ter kennis gebracht aan verzoeker en de Raad bij arrest nr. 218 424 van 18 maart 2019 de onwettigheid van de weigering tot inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging heeft

vastgesteld. In een dergelijke situatie herhaalt de Raad dat dit leidt tot de bijkomende conclusie dat de afgifte van het bevel niet rechtsgeldig werd genomen daar de gemachtigde immers geen bevel om het grondgebied te verlaten kon betekenen aan verzoeker zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging al dan niet kan worden ingewilligd (naar analogie RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993 in fine, zie ook RvV drie rechters 17 december 2018, nr. 214 142).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES